

JØDEPOKER

Motto: Det var engang bjørnen og reven skulde ha aker i sameie. De hadde en liten bråte oppi skogen, og det første året sådde de rug. «Nu får vi dele som rett er», sa Mikkel, «vil du ha roten, så tar jeg toppen», sa han. Ja, det vilde bjørnen. Men da de hadde tresket, fikk reven korn, og bjørnen fikk ikke annet enn taver og tæger. Bamsen likte ikke dette, men reven sa, det var så som de var forlikt om.

«Lår er det jeg som har vinningen», sa reven, «et annet år er det du, da skal du ha toppen, og jeg får nøies med roten».

Men da våronnen kom, spurte Mikkel hvad bjørnen mente om næper. «Jo, det var bedre kost enn korn», sa han, og det mente reven og. Da høsten kom, tok reven næpene, og bjørnen fikk kålen. Men da blev bamsen så harm, at han skilte lag med Mikkel med det samme.

Norsk Folkeeventyr.

Nordmennene er i meget ennu en troskyldig nasjon. De er blåøiet i mer enn en betydning. Det ligger i blodet fra gammelt av at en mann er én mann, og et ord ett ord og ikke to. Tross alt har partipolitikken ennu ikke klart å ødelegge dette etiske prinsipp om enhet og sannhet for folket, selvom det blir flere og flere som ikke lenger lever etter det.

Derfor er nordmennene ennu lette å lure. Derfor tror de Trotsky når han sier at han kommer til Norge som patient, derfor stoler de på at det vil bli holdt når han lover å avholde sig fra politisk virksomhet. Derfor er det også så vanskelig for

dem å forstå at Trotsky og Stalin kan slåss om makten i Russland, men samarbeide om den kommunistiske revolusjon ute i verden. Derfor er det lett for Tranmæl og hans folk som har lært teknikken, å utnytte nordmennenes ærlighet og troskyldighet ved å peke på det tilsynelatende selvmotsigende i denne innbyrdes kamp, men utvortes allianse mellom de to marxistledere, og å fremstille denne tilsynelatende selvmotsigelse som et bevis på løgnaktighet hos dem som advarer folket.

Og dog er forholdet lett å gjennemskue, når en vet at der idag ikke i første rekke pågår en kamp mellom makter, men mellom idéer, mellom den nordiske idé og den jødiske. Dostojevski har i sin tid med frykt sett den tid komme, da de jødiske idéer skulde ha beseiret våre, og det er den kampen vi idag ser på. Det er en kamp om verdensmakten som føres ved en kamp om sjelene, de nordiske folks sjeler infiseres planmessig av de fremmede idéer, alt begynner å flyte for dem, alt blir sant, det er relativitetsperioden hvor alt er lov hvis det gagnar, hvor alt er handel og lureri.

Vi har hatt slike perioder før i historien. I det gamle Grekenland knekket den jødiske sofisme som på avgjørende punkter er i slekt med vår tids marxisme og relativisme, først det greske folk åndelig og dermed også materielt. I middelalderens Tyskland kom den fordervede katolske kirke med sitt i vesen helt jødiske avlatssystem og all den uærlighet som hørte til, i konflikt med den nordiske sannhetstrang hos Luther. Og vi ser det i vår tid klart f. eks. i den arbeiderfiendtlige marxisme som fremstiller sig som arbeidernes

sanne frigjørere, i folkefront-taktikken, som Dimitroff selv har sammenlignet med vår tids trojanske hest, og i episoden Trotsky—Stalin. Denne kampen er som et spill, hvor der samtidig spilles etter forskjellige regler. Den nordiske mann søker å følge de offisielt anerkjente reglene, sannhet og rett, fedrelandskjærlighet og folkesolidaritet, alle de regler som har gjort ham til det han er, til fastboende mann. Den jødiske mann, enten han nu er jøde av blod eller av forretning som marxist-lederne er det, fører inn andre «regler», det vil si, han jukse i spillet, men sier det ikke. Alt er lov, går det, så går det. Hans «teknikk» blir da «effektivere» enn nordmannens, han vinner overalt, tilsynelatende på lovlig måte, i virkeligheten på fusk.

I Russland spiller Stalin og Trotsky jødepoker med hverandre. Der slåss de om makten, noen tredje finnes ikke, derfor kan de hate hverandre, snyte hverandre og utrydde hverandre, hvis det går. Utenfor Russland derimot, spiller de begge jødepoker mot en tredjemann, mot de nasjonale stater. «Når en jøde snyter en ikke-jøde og en annen jøde hjelper ham hermed, så skal de dele gevinsten», sier Talmud. Det er dette vi ser i alle Europas land idag. Trotsky-ister og moskvakommunister forenes i kampen mot de nasjonale enhetsstater, akkurat som katolikker og kommunister samarbeidet i Tyskland om å holde nasjonal-socialistenes nede. Vinner kompanjongene, kan de alltid dele utbyttet etterpå, eller slåss om det i Russland. Men først må de få tak i det, og ørkenrøvere og partipolitikere, hvad der kommer ut på ett, har alltid vært villige til å lage skumle allianser for å få tak i byttet. Det ser vi også idag. Bankrøveren Litvinov-Finkelstein har intet imot en allianse med den fine og konservative Mr. Eden, hvis han kan skade det nasjonale Italia, men han forbeholder sig samtidig å samarbeide med kommunistene i England og koloniene for å styrte det system som Mr. Eden representerer. Allikevel betakker

ikke denne sig for et så simpelt makkerskap, tvertom, partipolitikken er jo også jødepoker.

Se bare i Norge hvor Bondepartiet hjelper marxistene, som er bondens svorne fiender, til makten, og hvor samtlige borgerlige partipolitikere først er enige om å gi marxistene «en fair chance» og etterpå skriker om borgerlig samling for å redde fedrelandet fra marxismen.

Sluttspillet går om de nordiske nasjonene selv. De er den endelige innsats. Vil nasjonene vinne, nytter det ikke for dem å «følge med tiden», at de selv begynner å jukse, at de gjør sig til gunstige jøder. De vil allikevel ligge under for de ekte, de vil være ynkelige amatører i jødepokeren i forhold til de internasjonale profesjonistiske cardcharpers. Bare se hvor borgerstatene og borgerpartiene er blitt snytt overalt.

Det eneste som nytter, er å bryte oververt, at den nordiske mann selv fastsetter reglene som skal gjelde i hans eget land, at han setter jøden på plass og dikterer jøden betingelsene og at han ubarmhjertig kaster ham ut hvis de ikke overholdes til punkt og prikke. På den måten har den nordiske mann alltid vunnet, på den andre måten har han alltid tapt. Historien har nok av eksempler som viser dette.

Trotsky-saken blir en prøve for vårt folk. Tror noen at våre stakkars borgerlige kan slå Tranmæl og Madsen i jødepoker? Tror noen at Tranmæl og Madsen kan slå Trotsky og Stalin i det samme edle spill? En slik landskamp vil lede til norsk nederlag.

Men gå den andre veien, gjør som bamsen og skill lag med Mikkell med det samme. Hiv Trotsky ut, kast regjeringen, opphev partiuvesenet, gi en rettferdig arbeidets lov, gi bonden hans odel tilbake, foren det norske folk i én nasjonal samling og se hvorledes jøden skrumper inn og nordmannen igjen utfolder sig som fri mann, når han stoler på sin egen kraft og styrke.

J. B. Hjort.